

gebruikte hij voor een langgeleden be-
raamde voetreis met een vriend door België.
En bij haar terugkomst, na de lange scheid-
ding, beloofde Lize zich hartstochtelijk
de oude liefde terug te zullen winnen. Ze
wist nu, ze had het in de weken van alleen-
zijn begrepen: haar lijdzaamheid had Her-
bert's verliefdheid bekoeld en hen beiden
vervreemd; ze had, bij haar tot het uiter-
ste gedreven zorgen van het kind, minder
dan ooit de heftigheid van zijn hartstocht
kunnen velen.

Maar zóó als ze 't zich verlangend had
voorgespiegeld wijzigde zich hun verhou-
ding toch niet.

Herbert aanvaardde haar teederheid,
haar liefkozingsen, eerst met bevreemding
en zelfs eenigszins aarzelend, toen genoeg-
zaam alsof hij 't vanzelfsprekend vond.
En haar schuwe, lichtgekwetste en gansch
niet zinnelijke natuur, vergroeid met 't
door moeder gepreekte dogma, dat de
man liefde werven, de vrouw genadig geven
moet, wondde zich voortdurend aan die
verschoven huwelijksverhouding en haar
schamel zelfvertrouwen leed er jammerlijk
schipbreuk door.

* * *

Op een Zaterdagmiddag, na 't koffie-
drinken, kondigde Herbert onverwachts aan:
„We moeten morgen bij mevrouw Royen
een visite maken.”

„Waarom? Waarvoor? Ik ken die men-
schen niet,” weerde zij, opgeschrikt door
de klank van dien halfvergeten naam. Hij
stond voor den spiegel; rekte met zelfbe-
hagen zijn sterke armen uit.

„'t Is al onbeleefd genoeg, dat we 't niet
eerder gedaan hebben. Van de zomer, toen
ik mevrouw in Spa ontmoette, zei ze zoo
graag eens te willen kennismaken met jou.”

„Dus je hebt,” veerde zij ontsteld op,
„je hebt die mensen van den zomer...
waren die ook in Spa?!”

„Heb ik je toch geschreven?” deed hij
onverschillig.

„Née!” hijgde ze; haar oogen vlamden.

„Dan toch later verteld....?”

„Je vertelt me nooit iets!” barstte ze
snikkend uit, „niets van al wat je....!”

Hij legde zwaar zijn hand op haar schou-
der: „Denk éven na, vóór je een scène be-
gint en me voor een echtbreker uitmaakt.
Mevrouw Royen is weduwe en ze was samen
met 'r dochter in Spa. Zij voor 'n heel seizoen,
wij voor twee dagen. Wat, in 's hemels-
naam kun je me verwijten? Dat ik ze heb
aangesproken, toen ik ze tegenkwam?

„Dat je 't me niet verteld hebt,” klaagde
ze, haar drift al neergeslagen door zijn
koel-zakelijken toon.

„Een bewijs dat ik er zelf geen waarde
aan heb gehecht.... Nou, hoe is 't? Spijt
dat je zoo'n kwestie maakte om niets?”

„Moet ik dan belet laten vragen?” vroeg
ze gedwee, in 't machteloos besef zich
overwonnen te moeten geven. Maar nu
aarzelde hij, even streken zijn vingers ze-
nuwachtig langs z'n snor: „Och nee, dat
hoeft eigenlijk niet,” zei hij, als-onverschil-
lig; en toen zich omwendend en naar de
deur gaand: „Ik heb al tegen Helma ge-
zegd, dat we zouden komen.”

* * *

Dien Zondag middag drentelde Herbert
al kant en klaar door kamers en gang, ter-
wijl Lize, zenuwachtig en haastig, nog be-
zig was Jopie in de serre te installeren
vóór ze zich zelf ging kleeden.

„Wat doe je aan?” informeerde hij met
z'n hoofd om de deur, terwijl zij, gehurkt
bij het kinderstoeltje, blokjes en plaatjes op
het tafeltje uitstalde. Doch die onverwachte
zorg voor haar uiterlijk — sedert hoelang
wijdde hij geen aandacht meer aan haar
kleeren, en hoe weinig bekommerde zij,
sinds ze Jopie had, er zichzelf om! —
prikkelde haar tot verzet. Sinds ze wist,
dat het moederschap haar bloedarm en
bleek had gemaakt, haar de charme van
haar jeugd, de frissche, blozende gelaats-